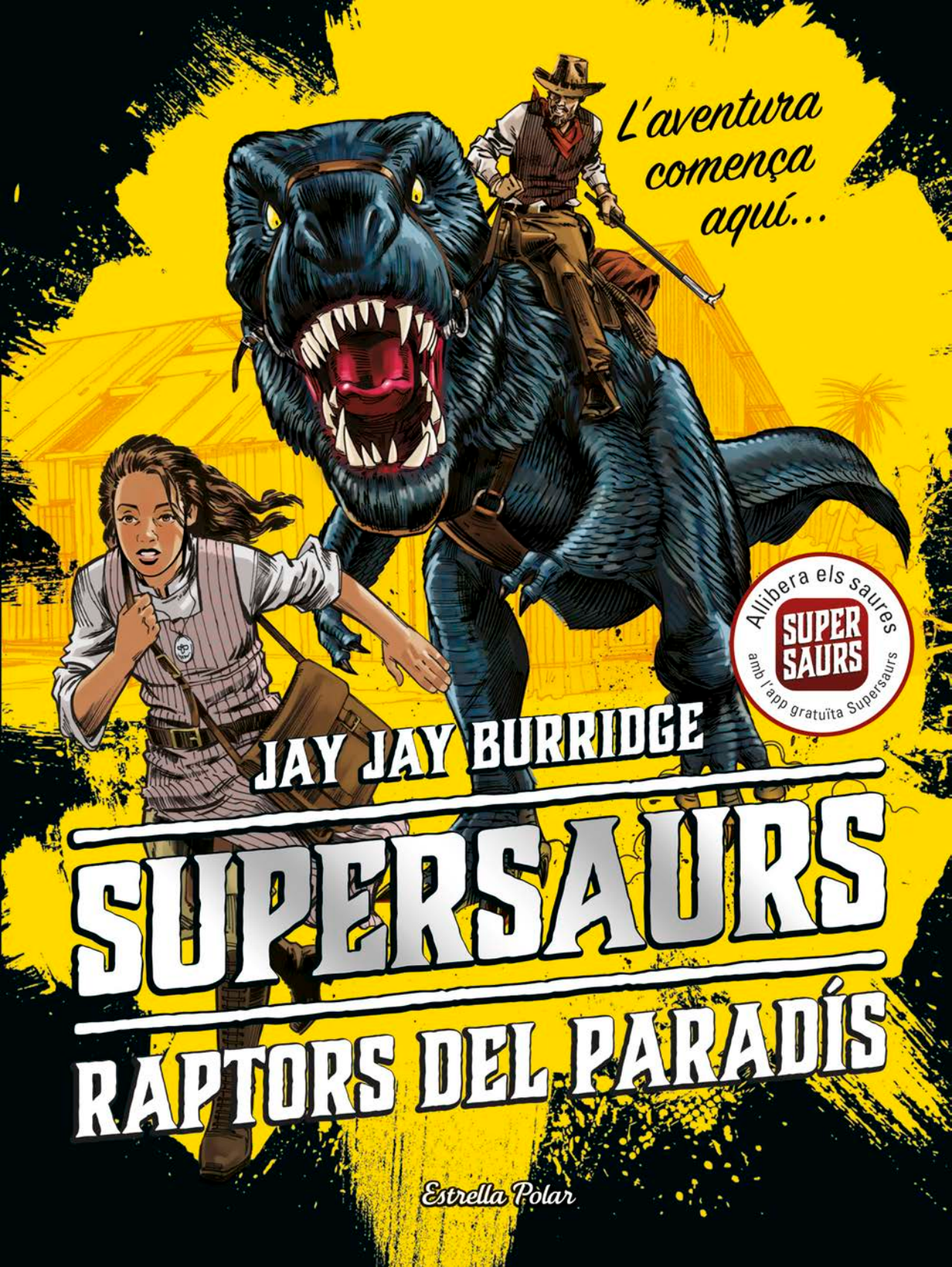

*L'aventura
comença
aquí...*

JAY JAY BURRIDGE

SUPERSAURS

RAPTORS DEL PARADÍS

Estrella Polar

JAY JAY BURRIDGE

SUPERSAURS

RAPTORS DEL PARADÍS

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció L'Illa del Temps

© del text i de les il·lustracions: Supersaurs Limited, 2017

© de la traducció: Anna Puente Lluçà, 2018

Il·lustracions de Chris West & Jay Jay Burridge

Publicat originalment en anglès com a *Supersaurs: Raptors of Paradise*
per Supersaurs, un segell de Bonnier Zaffre, Londres

Supersaurs app copyright © Supersaurs Limited, 2017

© de les característiques d'aquesta edició: 2018, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2018

Fotocomposició:

ISBN: 978-84-9137-466-4

Dipòsit legal: B. 498-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Arribada amb vaixell

~ després de molts dies sense fer ni brot ~

Ciutat Nova, Wokam, illes Aru,
província de Maluku, Indonèsia oriental, any 1932

La Beatrice Kingsley es va despertar d'un sobresalt damunt d'un garbuix de cordes i lones velles. Els motors de l'*Orca* havien alterat el seu bramul, i això volia dir que aquell vaixell de vapor menut però abarrotat començava a alentir el ritme, i això volia dir... terra a la vista! La Bea es va incorporar d'una revolada, fregant-se la cara i parpellejant per espolsar-se la son dels ulls mentre contemplava la nit sense lluna. La negror ho engolia tot, excepte les estrelles i els fanals de bord de l'*Orca*, però aquella inconfusible aroma de xafogor tan pròpia dels boscos, procedent de l'illa que s'acostava per moments, li va impregnar els narius. Era embriagadora.

—Bea, estàs desperta? —va cridar una veu de tro des de la timonera.

—Sí, capità!

La Bea va pujar els graons amb quatre salts, descalça, i es va acostar al capità Woods, que quedava tènueament il·luminat pel llum de la seva taula de mapes.

—Veus, ja m'ho pensava. Vinga, que faràs alguna cosa de profit —va dir, assenyalant un rotlle de corda feixuga, llarguíssima—. Ara

m'acostaré al moll i necessito que hi saltis. Sense fotre't de cap a l'aigua, sisplau. Només has de nuar l'altre extrem de la corda a alguna cosa ferma.

L'*Orca* es va anar atansant a poc a poc a la passarel·la antiga, mig desballestada. Un fanal es balancejava mandrosament a la barana del vaixell, tot i que la foscor de la nit començava a donar pas a aquella claror grisa que ho escombra tot abans no arribi l'albada. La Bea es va acostar a la passarel·la tant com va poder, amb un peu apuntalat a la barana, a punt per saltar.

—Des d'aquí no tinc gaire bona visió, Bea. M'hauràs de guiar.

—Tan recte com pugui, capità —va contestar la Bea—. Ja gairebé hi som. Tres, dos, un... Salto.

Va caure sobre els llistons de fusta sense fer gens de soroll, amb la corda a la mà, i va començar a cargolar-la al voltant d'un amarrador, tibant-la amb força mentre el vaixell se li apropava amb parsimònia. Per fi havien arribat.

—Bona feina, Bea. Fes un as de guia a la corda i quan acabis tiraré la popa cap endavant.

Dos minuts més tard, amb l'*Orca* perfectament amarrada, la Bea es va espolsar les mans sobre la faldilla de quadres i es va tombar per observar la superfície del moll. Se sentia alleujada de trobar-se en terra ferma. Els dos dies i les dues nits que havia passat tancada en una de les cambres estretes de l'*Orca* des que havien salpat de Papua Nova Guinea li havien resultat força suportables, però en aquell moment frisava per començar a explorar. Volia aprofitar al màxim el temps que li quedava per passar fora del vaixell. Tot just es trobaven a la meitat del viatge: després haurien de desfer el camí per tornar a casa, a Anglaterra.

—No està malament, per a una marinera d'aigua dolça. Coi de moxa, ho fas millor que els ganduls dels meus mariners.

El capità Woods li va allargar la mà per ajudar-la a pujar al vaixell un altre cop.

—Desperto els altres per dir-los que ja hi som? —va preguntar la Bea.

—Deixa'ls, que dormen com angelets. Encara falta una bona estona perquè ens puguem posar mans a la feina. De fet, jo mateix tinc uns quants roncs endarrerits. Et recomano que tu també t'hi tombis.

El capità es va estirar a l'hamaca amb un moviment àgil i es va col·locar el barret damunt la cara. Fidel a les seves paraules, al cap de pocs segons ja s'havia adormit.

Tanmateix, la Bea estava desvetllada, i va pensar que el millor seria fer alguna cosa útil. El seu equipatge, juntament amb el de la seva àvia i el d'en Theodore, havia estat l'últim d'entrar al vaixell, de manera que també seria el primer de sortir-ne. Per tant, va posar fil a l'agulla. Les seves pertinences eren escasses i lleugeres: només constaven d'un petit bagul amb unes quantes mudes de roba de viatge, l'uniforme de muntar i les botes, per si de cas li sorgia l'oportunitat de campar al seu aire per una vegada a la vida i coneixia l'amo d'un al·losaure que la deixés muntar-lo. La Bea estava orgullosa de si mateixa per haver-se empescat la manera de desempal·legar-se d'un bagul molt més voluminós feia uns quants dies, un que contenia capes boniques i vestits de mudar. La seva àvia, la Bunty, l'havia obligada a emportar-se'l, però ella trobava que aquella roba ridícula no era adient per córrer o muntar una bèstia.

A escola, la Bea destacava en biologia, ciència i art. La seva àvia, doncs, l'havia nomenada il·lustradora i cronista oficial d'aquell viatge. A ningú no li estranyava que tingués aquelles aficions, ja que la Bea

havia crescut entre els llibres de la biblioteca del seu pare, que contenien informació, diagrames i il·lustracions de tota mena. Els seus amics sovint li feien la punyeta perquè no mostrava ni una engruna d'interès en les novel·les de moda i les xafarderies de l'escola, i és que la Bea sempre havia optat per aportar únicament informació contrastada. A la cartera hi duia els estris necessaris per a aquesta funció: un quadern de notes; una llibreta d'esbossos més gran, ja plena de dibuixos acolorits; un estoig desgastat, amb un forat que necessitava un sargit urgentment; un rotlle de cordill amb unes marques fetes; una mica de pega, per si de cas calia enganxar alguna cosa i, finalment, dins d'una capseta de llau-na, els pinzells i les aquarel·les que donaven vida als seus dibuixos.

La Bunty, l'àvia de la Bea, tenia un concepte completament diferent de fer les maletes: els seus tres baguls de viatge era tan descomunals que es podien escalar, i cadascun contenia un assortit extraordinari de cotilles, enagos i barrets. Segons ella, allò era «viatjar amb poc equipatge», tot i que cada dos per tres advertia a la Bea que «mai no se sap en quina situació et pots trobar». Tenint en compte el pes incalculable dels baguls, però, la Bunty havia previst trobar-se en situacions de qualsevol mena, fins i tot l'apocalipsi. En aquell cas, segur que voldria tenir a mà el barret més escaient per a l'ocasió.

La Bunty Brownlee havia muntat una granja de molt renom als Estats Units, on cuidava saures sementals amb el seu marit, el difunt Sidney Brownlee. Després de la mort d'en Sidney, la Bunty havia tornat a Anglaterra per arreglar uns papers relacionats amb la seva finca d'Oxfordshire, i posteriorment havia convertit la granja que tenien a Kenya en un refugi de safari des d'on els visitants podien observar alguns dels darrers tiranosaures titans que quedaven en llibertat. Estava molt acostumada als climes càlids i a treballar colze a colze amb home-

nots, tot i que ella mai no s'ho havia pres com una excusa per perdre les formes.

Finalment, la Bea va trobar l'equipatge d'en Theodore Logan: una bossa de l'exèrcit vella i esparracada que contenia tota la seva vida. Si realment hi havia ficat alguna muda neta, devia ser idèntica a la que vestia sempre. Des que la Bea l'havia conegut, no havia incorporat gaire roba al seu armari. Fins i tot era possible que dormís amb el barret de vaquer posat.

Els objectes més importants per a en Theodore eren el seu ganivet de caça, el seu barret i la seva pistola, en aquest ordre, seguits d'un reguitzell d'estrís de supervivència i primers auxilis. Havia lluitat a la Primera Guerra Mundial, on havia après unes quantes lliçons especialment dures, de manera que la frase recurrent de la Bunty («Mai no se sap en quina situació et pots trobar») prenia un caire molt més pràctic quan la pronunciava ell. En Theodore havia treballat per a la Bunty i en Sidney des de petit, quan ells se l'havien trobat fent de polissó per fugir de la vida grisa i dura dels molls de Londres, sec com un esquelet, a la recerca de la promesa d'un nou món: Amèrica. Al cap dels anys, ja amb un aspecte més propi de vaquer de l'est de Londres que no pas d'un nen trapella, en Theodore s'havia convertit en un pilar i un home de confiança per a les dues dones de la seva vida.

A la pila de maletes que quedava més propera al moll, la Bea hi va trobar un carret trencat fet amb roba de sac. Hi va apilar tot aquell equipatge i s'hi va enfilar al damunt, gronxant els peus mentre contemplava la sortida del sol. Al principi, la primera llum del dia només retallava la silueta de l'illa que hi havia a l'altra banda del moll, i més tard, quan el sol finalment va treure el nas per l'horitzó baix, la Bea i l'Orca van quedar submergides en un bassal d'or fos. Els rajos avançaven per

la passarel·la de llistó en llistó fins a arribar al poblet que la Bea tenia al darrere.

Un parell de membres de la tripulació van pujar a coberta estirant els músculs i badallant. Van passar de puntetes pel costat del capità i es van servir el cafè que la Bea havia preparat. Amb un gest del cap li van agrair aquella tassa calenta i es van mostrar alleujats de veure el moll buit i el capità adormit. Tanmateix, tot el que és bo té un final: de cop i volta, el capità Woods es va incorporar tan de pressa que va caure de l'hamaca amb un crit, i llavors la Bea va saber que la Bunty estava a punt d'entrar en escena.

—Bon dia, capità. Què fa, ajagut a sota l'hamaca? Ai, Beatrice, estimada, ets aquí. Fes-me un favor i vés a buscar un camàlic.

—No crec que sigui la mena de port on hi ha camàlics, àvia —va dir la Bea, assenyalant el moll desèrtic, mentre els joves mariners de coberta allargaven a la Bunty una tassa de cafè i s'afanyaven a apartar-se del seu pas.

—És clar que sí. A tots els ports hi ha camàlics. Només cal esforçar-se una mica per trobar-los. Escolta, maca, t'hauria costat gaire donar un cop de mà? —va continuar la Bunty—. Hauries pogut preparar aquest cafè en comptes d'arregar-te damunt del nostre equipatge i gandulejar. Com a mínim, els mariners han fet feina.

La Bea va obrir la boca per protestar contra aquella injustícia, però la va tancar a l'instant. Va pensar que valia més no agitar la

mala maror, com a mínim a primera hora del matí. En comptes d'això, va treure el seu quadern de notes fent morros i hi va escriure: «1. No tornis a preparar cafè per a tothom mai més».

En Theodore Logan va treure el cap amb cautela per la porta de la cabina. Sens dubte, l'*Orca* estava construïda per a gent més menuda que ell. Va saludar la Bea amb el barret i va seguir la flaire que el guiava fins a la cafetera.

—Fa olor del meu cafè preferit. Sembla que finalment ja heu après a preparar-ne com Déu mana, nanos —va dir. Tot seguit, va fer una encaixada de mans amb el capità—. Wilbur, gràcies pel viatge, company. Aviat et deixarem en pau. D'aquí a pocs dies estarem preparats per tornar a salpar, tal com vam pactar.

En Theodore Logan sempre queia en gràcia a tothom des de bon principi, i amb el capità Woods no va anar pas diferent. Les darreres nits havien compartit un parell de glops del valuós whisky de malta d'en Theodore i, en acabat, el capità havia tret unes quantes ampolles d'un rom fortíssim. Aquella combinació havia desencadenat una competició amigable sobre cicatrius i anècdotes viscudes. La Bea, d'altra banda, trobava que tant ella com la Bunty s'havien limitat a passar molts dies sense fer ni brot durant aquell trajecte per mar.

En Theodore va córrer cap a la Bunty per ajudar-la a saltar del vaixell a la passarella, i va aviar amb un gest els mariners esprimatxats que la tenien agafada.

—Ja me n'encarrego jo, que vosaltres ja heu fet prou. Aquests baguls pesen més del que sembla, eh? Bea, cuida't de la Bunty mentre vagi a buscar un camàlic, d'acord?

Dit això, en Theodore es va allunyar a pas decidit.

Mentre la Bea observava el moll buit, no va poder evitar pensar

que la seva arribada a les illes Aru, la destinació final d'aquell viatge tan èpic i feixuc, havia estat la pitjor decepció de la seva vida. Li hauria agradat passar les vacances d'estiu divertint-se amb els seus amics als camps frondosos d'Oxfordshire i muntant el seu estimat al·losaure, en Plomall. En comptes d'això, l'havien arrossegada a l'altra punta del món, fins a les anomenades «illes de les Espècies», i per arribar-hi havien agafat una quantitat inimaginable de trens, avions i automòbils abans d'embarcar-se a l'*Orca*, un vaixell de càrrega atapeït. Però allà els tenien: l'àvia, que com sempre necessitava ajuda per baixar del vaixell; en Theodore, que com sempre ajudava la Bunty a baixar del vaixell, i la Bea, que va tornar a agafar el seu quadern i hi va escriure: «2. Mai més no tornis a pujar a un vaixell». Al cap d'un moment, però, hi va afegir un comentari entre parèntesis: «(només al que em porti fins a casa)».

La Bea va esbufegar. Ja s'ensumava que seria «un d'aquells dies». S'estimava de tot cor la Bunty i en Theodore, però de vegades la treien de polleguera. A més a més, mai no li consultaven les decisions importants: per exemple, tot just feia un mes que li havien anunciat això del viatge. Com qui no vol la cosa, la Bunty havia deixat anar que seria una bona oportunitat per veure les criatures exòtiques i els paisatges que omplien les pàgines dels llibres del seu pare, però el calvari que havien hagut de suportar per arribar fins allà no l'ajudava gaire a trobar-hi la gràcia. La Bea va tornar a esbufegar. De vegades, l'enyorament que sentia pel fet de no tenir uns pares de debò se li feia insuportable.

La Bunty, que s'havia fixat en la cara de mala lluna de la Bea, va intentar animar-la:

—Recordes aquell barret de plomes tan preciós que et va regalar la

tia àvia Geraldine? Aquell que malauradament es va perdre amb el teu altre bagul? Doncs bé, venia d'aquí.

—Em pensava que venia d'una botiga de Burlington Arcade —va fer la Bea, encara emmurriada.

—Sí, bé, el barret el van fabricar allà, però aquelles plomes tan precioses procedien d'un indret tan llunyà com aquest. És extraordinari. Potser, si tenim sort, veurem algun raptor del paradís mentre siguem aquí, i llavors podries recollir unes quantes plomes per fabricar-te un altre barret quan tornem a casa.

—Me'n moro de ganes —va respondre la Bea, donant la conversa per acabada.

Al cap d'una estona, en Theodore es va acostar al moll a grans gambades.

—Bones notícies. Ara vindrà un camàlic... o algú per l'estil. No tinc ni idea de quan arribarà. Proposo que, en comptes d'esperar-lo, deixem el nostre equipatge aquí a coberta i anem a visitar el poble. Demanaré al capità que ens ho vigili. A més a més, Bunty... l'oficina de correus és al capdamunt del carrer.

—Jo m'estimo més quedar-me aquí —es va apressar a dir la Bea. Necessitava estar sola una estona.

En Theodore i la Bunty es van mirar un moment, i tot seguit van respondre a l'uníson:

—Cap problema!

—De debò? —va preguntar la Bea, desconcertada. Mai no estaven d'acord amb els seus plans.

—Per descomptat, estimada —va sentenciar la Bunty—. Queda't aquí i espera el camàlic. No trigarem gaire. Jo només vull estirar una mica les cames i enviar una carta abans no faci massa calor.

La Buntý va dirigir un somriure una mica massa radiant a la Bea, va desplegar l'ombrel·la i va agafar el braç que li ofería en Logan.

La Bea, amb el front arrufat, va veure com s'allunyaven. Era obvi que tramaven alguna cosa.

